

Arrest

nr. 346 032 van 30 april 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GATUNANGE
Marcel Broodthaersplein 84
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 april 2026 houdende een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. GATUNANGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, dient op 4 februari 2026 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 11 februari 2026 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.3. Op 27 maart 2026 richten de Belgische overheden een nieuw terugnameverzoek aan de Franse overheden.

De Franse overheden stemmen op 13 april 2026 alsnog in met het terugnameverzoek, op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening.

1.4. Op 16 april 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een besluit tot overdracht van verzoeker aan Frankrijk. Dit is de bestreden beslissing, die op 17 april 2026 ter kennis is gebracht van verzoeker, en die als volgt gemotiveerd is:

“Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980),

wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: N.

voornaam: P. B.

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: Konye

nationaliteit: Kameroen

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk.

Betrokkene wordt vastgehouden in Transit Centrum Caricole om de overdracht aan Frankrijk uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18 §1 d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N. P. B., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Kameroense nationaliteit te hebben, bood zich op 04.02.2026 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 04.02.2026. Betrokkene verklaarde eerder een verzoek te hebben ingediend en vingerafdrukken te hebben gegeven in Frankrijk.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene eerder een verzoek indiende Frankrijk op 26.07.2022 en 27.10.2025 en in Nederland op 04.08.2025.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 11.02.2026. Betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn maar sinds 2011 een relatie te hebben met K. L. I., geboren op (...)1990, Kameroen.

Betrokkene verklaarde met zijn partner 2 kinderen te hebben: B., E. F. N., M, geboren op (...), Kameroen en B., V. S. V, geboren op (...), Kameroen. De partner en kinderen van betrokkene verblijven momenteel in Douala, Kameroen. Betrokkene stelde dat hij verder geen familieleden heeft die in België of in een andere lidstaat verblijven.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen identiteitsdocumenten voorleggen, hij verklaarde nooit een paspoort of identiteitskaart te hebben gehad. Betrokkene verklaarde dat hij met een vals paspoort van Nigeria naar Frankrijk reisde. Dit paspoort, waarop een andere naam en foto stonden werd voor hem geregeld door de smokkelaar en werd in Frankrijk door de smokkelaar van hem afgenomen.

Betrokkene verklaarde dat hij Kameroen in mei 2022 heeft verlaten, hij reisde per boot naar Nigeria waar hij ongeveer 2 maanden ondergekomen leefde. Hij kreeg er via de smokkelaar een vals paspoort waarmee hij in juli 2022 per vliegtuig naar Frankrijk reisde. Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk en dat zijn verzoek uiteindelijk het voorwerp was van een afwijzing. Hij stelde dat hij ongeveer vier jaar in Frankrijk verbleef. Hij verliet het land na de negatieve beslissing en reisde met een flibus naar Duitsland en Nederland. Betrokkene stelde dat hij in Nederland een verzoek om internationale bescherming indiende maar er een Dublinprocedure terechtkwam en naar Frankrijk werd teruggestuurd. Hij stelde opnieuw een verzoek indiende in Frankrijk maar snel een document kreeg waarin stond dat hij het land moest verlaten. Daarom besloot betrokkene op 04.02.2026 naar België te reizen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder vroegen we de betrokkene of hij op vlak van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Hij antwoordde dat hij een verzoek indiende in België omdat hij gelooft dat België een goed land is waar mensenrechten worden gerespecteerd en politici vrijuit hun mening kunnen geven. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er niet vrij is, hij stelde dat alles in Kameroen door Frankrijk wordt gecontroleerd en hij dus ook in Frankrijk zichzelf niet kan uitdrukken. Hij stelde verder dat hij er nooit opvang heeft gekregen en zijn verzoek uiteindelijk geweigerd werd.

Op 12.02.2026 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Franse instanties. We ontvingen een weigering van de Franse instanties op 26.02.2026. Daarop stuurden wij een terugnameverzoek naar de

Nederlandse instanties op 27.02.2026. Dit verzoek werd door Nederland geweigerd op 11.03.2026. We verstuurden diezelfde dag een verzoek tot herziening naar de Franse instanties waarop geen antwoord kwam. Op 27.03.2026 verstuurden wij een opnieuw terugnameverzoek naar de Franse instanties. Het verzoek aan de Franse instanties werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Frankrijk met toepassing van artikel 25(2) op 11.04.2026 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 13.04.2026 werden de Franse instanties hiervan op de hoogte gebracht. Zij stemden diezelfde dag alsnog expliciet in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de grenspost van Rekkem, hij dient zich aan te melden bij de préfecture du Nord.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Franse instanties stemden op 13.04.2026 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken ook dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 13.04.2026 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Franse grondgebied. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat hij gelooft dat België een goed land is waar mensenrechten worden gerespecteerd en politici vrijuit hun mening kunnen geven.

We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkenen uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er niet vrij is, hij stelde dat alles in Kameroen door Frankrijk wordt gecontroleerd en hij dus ook in Frankrijk zichzelf niet kan uitdrukken. We ontkennen niet dat Frankrijk, als ex-kolonisator, historische en culturele banden heeft met Kameroen, maar de betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat dit gegeven een impact zal hebben of heeft

gehad op de behandeling van zijn verzoek door de Franse instanties. Omtrent deze aangehaalde vrees wensen we eveneens op te merken dat de betrokkene deze eerder vage verklaringen niet verder uiteenzette aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze vrees aanbracht. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Franse instanties de betrokkenen in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Dit houdt eveneens in dat de Belgische overheid zich niet in de mogelijkheid bevindt om stappen te ondernemen hierin. Volgens ons wordt niet aangetoond dat betrokkene in geval van een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Betrokkene stelde dat zijn verzoek in Frankrijk werd afgewezen. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, en Sébastien Charre e.a. , "Asylum Information Database - Country Report France", laatste update op 11.06.2025, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken voor internationale bescherming. (AIDA-rapport p.75, "Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications.")

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 75). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Parijs – Charles de Gaulle, betrokkene wordt gevraagd zich bij de Préfectures de Police de Paris, in de buitenwijken rond Parijs, aan te bieden. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er geen opvang kreeg. Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra. (AIDA-rapport p. 113) Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ondanks de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook in 2024 asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport, p. 122). Een hervorming van de wet in 2024 legde een link tussen opvang en de lopende procedure, zij stelde dat een persoon die de opvang vrijwillig en zonder legitieme reden verlaat zijn recht op opvang verliest én zijn verzoek om internationale bescherming zal zien afgesloten worden. Deze nieuwe bepaling ging in voege op 28.01.2024 maar volgens NGO's die de procedure in Frankrijk monitoren wordt de bepaling tot op heden niet toegepast in de praktijk. (AIDA-rapport p. 20) We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers. Dit betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, sinds 2020 moet een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. De eerste 3 maanden van hun verblijf hebben ze enkel recht op dringende medische zorgen. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. (AIDA-rapport p. 134-135). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest tot gevolg dreigt te hebben.

Betrokkene verklaarde dat hij een probleem heeft aan de rechterknie waar hij een steunverband draagt, hij kon een arts consulteren maar dit vertelde hem dat er voorlopig niets kan gedaan worden om dit te verbeteren.

Betrokkene heeft voorts last van zijn maag en kreeg hiervoor medicatie voorgeschreven.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten"

2. Over de ontvankelijkheid

Waar in het verzoekschrift tevens wordt aangeduid dat de "Beslissing tot verlenging opgenomen in de „beslissing tot verblijf op een bepaalde plaats"" wordt aangevochten, wijst de Raad erop dat voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (cf. stuk 1 verzoekschrift) deze niet ontvankelijk is.

Op grond van artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) staat tegen deze beslissingen immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wordt momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn overdracht aan Frankrijk, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat bovendien niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.3.2. Verzoeker voert gespreid over twee middelen, die gelet op hun onderlinge samenhang gezamenlijk worden behandeld, een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 3 van de Dublin III-Verordening.

Hij betoogt in zijn verzoekschrift concreet het volgende:

“Toelichting op de aangevoerde middelen ter rechtvaardiging van de opschorting met uiterste spoed van de genomen besluiten Eerste middel:

- Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

AANGEZIEN een kopie van de bestreden besluiten bij dit beroep is gevoegd, zodat de Raad hiervan kennis kan nemen.

OVERWEGENDE DAT:

A. Schending van artikel 3 van het EVRM

1. Overwegende dat verzoekster van mening is dat België verantwoordelijk moet worden verklaard voor haar verzoek om internationale bescherming, gezien het risico op schending van artikel 3 van het EVRM in het geval zij gedwongen zou worden naar Frankrijk te gaan overeenkomstig de beslissing van verweerder.

2. Dat, overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de uitzetting van een asielzoeker door een verdragsluitende staat een probleem kan opleveren in het licht van artikel 3, en bijgevolg de aansprakelijkheid van de betrokken staat op grond van het Verdrag kan doen ontstaan, wanneer er ernstige en gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene in het land van bestemming een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende straffen of behandelingen.

3. Wat een „Dublin“-uitzetting betreft, oordeelt het Hof terecht dat „het vermoeden dat een „bestemmingsland“ dat partij is bij het Verdrag, artikel 3 van het Verdrag naleeft, derhalve op geldige wijze kan worden weerlegd indien er sprake is van „ernstige redenen en er zijn „voldoende aanwijzingen“ dat de persoon tegen wie de uitzettingsmaatregel is gericht, in de land van bestemming een „reëel risico“ loopt op behandelingen die in strijd zijn met deze bepaling. De herkomst van het risico doet niets af aan het beschermingsniveau dat door het Verdrag wordt gewaarborgd en aan de verplichtingen die het Verdrag oplegt aan de staat die de uitzettingsmaatregel neemt. Het ontslaat deze

staat niet van de plicht om de situatie van de persoon tegen wie de maatregel is gericht grondig en individueel te onderzoeken indien het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen is aangetoond”.

4. Dat de redenering van het Hof in dit soort gevallen erop neerkomt te onderzoeken of er, gezien de algemene situatie van de opvangvoorzieningen voor vluchtelingen in het land van bestemming, gegronde en ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming bij terugkeer het risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

5. Dat er nadrukkelijk op moet worden gewezen dat bij de behandeling van elk verzoek in gedachten moet worden gehouden dat verzoekers om internationale bescherming een bijzonder achtergestelde en kwetsbare bevolkingsgroep vormen die speciale bescherming behoeft op grond van datzelfde artikel 3.

6. Dat artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening hieraan toevoegt dat:

„In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen dat bij hem wordt ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze, ook al is hij daartoe niet verplicht op grond van de in deze verordening vastgestelde criteria.“

7. Er moet dus worden onderzocht of er ernstige en bewezen redenen zijn om te stellen dat de verzoeker een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM.

8. Overwegende dat artikel 52, lid 3, van het Handvest bepaalt:

„Voor zover dit Handvest rechten bevat die overeenkomen met de door [het EVRM] gewaarborgde rechten, hebben deze dezelfde betekenis en reikwijdte als die welke hun door dat verdrag wordt toegekend. Deze bepaling vormt geen belemmering voor een ruimere bescherming door het recht van de Unie“;

9. Dat artikel 3 van het EVRM (of artikel 4 van het Handvest) bepaalt: „Niemand mag worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende straffen of behandelingen“. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen in absolute bewoordingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

10. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat uitzetting door een lidstaat een probleem kan opleveren in het licht van artikel 3 van het EVRM, en dus de aansprakelijkheid van een verdragsluitende staat op grond van het Verdrag kan doen ontstaan, wanneer er ernstige en gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Onder deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de betrokken persoon niet naar dat land uit te zetten (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75, en de arresten waarnaar wordt verwezen; zie ook EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

11. Overwegende dat uit rapporten over de situatie van personen die in Frankrijk om internationale bescherming verzoeken, blijkt dat de opvangcentra in dat land overbevolkt zijn, dat migranten op straat leven en dat hun aantal steeds toeneemt.

12. Verzoekster vreest dat zij, indien zij naar Frankrijk wordt teruggestuurd, onvoldoende opvang zal krijgen, temeer daar haar verzoek om internationale bescherming daar is afgewezen en haar een bevel tot het verlaten van het grondgebied is opgelegd. Eenmaal in Frankrijk loopt zij dus het risico te worden teruggestuurd naar haar land van herkomst.

13. Gezien het bovenstaande lijkt het onontbeerlijk om voorzichtigheid voorop te stellen om haar psychologisch en psychisch evenwicht in een vijandige omgeving te behouden.

14. Ter illustratie: met betrekking tot de procedure voor het aanvragen van internationale bescherming in Frankrijk vermeldt het in juni 2025 bijgewerkte AIDA-rapport het volgende:

- Opvangomstandigheden, toegang tot het grondgebied, detentie, onmenselijke huisvestings- en leefomstandigheden „In 2024 bleef het aantal opgevangen asielzoekers ver onder het aantal personen dat een asielaanvraag indiende. Aan het einde van het jaar verklaarde het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat 64% van de asielzoekers die in aanmerking kwamen voor materiële opvangvoorzieningen – d.w.z. in totaal 90.329 personen eind december 2024 volgens het OFII626 – daadwerkelijk was ondergebracht (tegenover 59% eind 2023), d.w.z. 58.000 personen. Als we de asielzoekers die geen aanspraak kunnen maken op opvangvoorzieningen hieraan toevoegen, kunnen we stellen dat eind 2024 bijna 90.000 asielzoekers in Frankrijk niet in speciale opvangcentra waren ondergebracht (volgens Eurostat waren er eind 2024 147.950 asielaanvragen in behandeling in Frankrijk) – een deel van hen (onbekend) gaf echter niet aan behoefte te hebben aan opvang.

Uit het rapport van ECRE over de opvangomstandigheden van vluchtelingen en asielzoekers in Europa blijkt dat Frankrijk consequent tekortschiet in zijn verplichting om alle asielzoekers op zijn grondgebied van huisvesting te voorzien, ondanks een aanzienlijke uitbreiding van de opvanginfrastructuur en een toename van het aantal soorten huisvesting. De volgende cijfers geven een overzicht van de ontwikkeling van het aantal bij het OFPRA geregistreerde asielzoekers die voor het eerst een aanvraag indienden en de opvangcapaciteit in Frankrijk. Er moet echter worden opgemerkt dat deze grafiek de asielzoekers weergeeft die in de loop van het jaar voor het eerst een aanvraag indienden, waaraan

nog degenen moeten worden toegevoegd die een lopende procedure hebben en in voorgaande jaren een aanvraag hebben ingediend.

Hieruit blijkt dat bijna elk jaar een aanzienlijk aantal asielzoekers geen opvang kreeg. Deze aanhoudende problemen roepen vragen op over de naleving van de richtlijn inzake opvangvoorzieningen, aangezien de opvangvoorzieningen een adequate levensstandaard voor asielzoekers moeten waarborgen. De daling van het aantal nieuwe asielzoekers in 2020 is grotendeels te wijten aan de gevolgen van COVID-19 en weerspiegelt bovendien niet het feit dat de opvangcapaciteit nog steeds zeer ontoereikend was, aangezien er al veel andere asielzoekers op

het grondgebied aanwezig waren.

In de praktijk bestaat er een discrepantie tussen het soort beschikbare opvangplaatsen en de werkelijke situatie van asielzoekers in Frankrijk. Veel opvangcentra zijn ingericht om gezinnen of koppels op te vangen, waardoor het moeilijk is om alleenstaande mannen of vrouwen onder te brengen. Een parlementair rapport uit 2023 zet dit af tegen het feit dat, althans in de context van regionale oriëntatie, 61,8% van de asielzoekers alleenstaande mannen waren, 27,1% gezinnen en 11,1% alleenstaande vrouwen, terwijl van de 3.000 beschikbare lege opvangplaatsen in juli 2021 (goed voor 5.000 personen), 71% bestond uit plaatsen die bedoeld waren voor gezinnen.⁶²⁹ Op nationaal niveau bestond in 2023 41,6% van de gehuisveste personen uit alleenstaanden en 58,4% uit gezinsleden.

Bovendien zijn de kansen dat een asielzoeker in de beroepsfase toegang krijgt tot een opvangcentrum zeer klein, als hij er vóór het indienen van zijn beroep niet in is geslaagd om daar terecht te komen. Bij een tekort aan plaatsen hebben asielzoekers mogelijk geen andere keuze dan een beroep te doen op nachtopvang of op straat te leven. De uitvoering van de nationale opvangregeling is erop gericht om zoveel mogelijk te voorkomen dat asielzoekers dakloos zijn of op de lange termijn hun toevlucht moeten nemen tot noodopvang, maar er blijven capaciteitstekorten bestaan.

In oktober 2024 werd 16,3 % van de plaatsen in opvangcentra bezet door personen die niet langer gerechtigd waren deze plaatsen te bezetten, zoals afgewezen asielzoekers (6 %) of personen die internationale bescherming genoten (10,4 %) na afloop van de toegestane verblijfsduur.⁶³¹

Bovendien was 4,9 % van de plaatsen niet bezet (bijvoorbeeld vanwege werkzaamheden, vertragingen bij de oriëntatie enz.).”

15. Het AIDA-rapport vermeldt bovendien dat: „Ondanks de uitbreiding van de opvangcapaciteit en de oprichting van nieuwe soorten opvangcentra blijven een aantal regio's kampen met ernstige problemen bij het verstrekken van huisvesting aan asielzoekers. Zoals hierboven vermeld, was eind 2024 slechts ongeveer 64 % van de asielzoekers die in aanmerking kwamen voor materiële opvangvoorzieningen, gehuisvest.

De tekortkomingen van het Franse opvangsysteem werden in december 2022 veroordeeld door het VN-Comité voor de uitbanning van rassendiscriminatie. Mensen hebben geen andere keuze dan hun toevlucht te zoeken tot erbarmelijke leefomstandigheden, onder meer in informele kampen, die regelmatig door de autoriteiten worden ontruimd, al dan niet met een geplande huisvestingsoplossing.

In Parijs werden tussen 2019 en eind 2021 27.508 migranten uit kampen geëvacueerd en ondergebracht via 109 operaties die door de autoriteiten werden uitgevoerd, waaronder een gewelddadige evacuatie in november 2020 die alom werd veroordeeld door ngo's, media en politici. In 2022 werden 6.668 personen uit de Parijse kampen geëvacueerd.⁶⁴⁷ In 2023 werden 6.443 personen geëvacueerd (geen gegevens voor 2024).⁶⁴⁸ In januari 2021 werd een coördinatie-eenheid opgericht om deze situaties aan te pakken, waarin de autoriteiten en verenigingen samenwerken. De invoering van een nationaal opvangprogramma, dat een betere doorverwijzing vanuit de regio Parijs naar opvang in andere regio's mogelijk maakt, heeft in 2021 en 2022 de doorverwijzing van 36.106 migranten mogelijk gemaakt. Sommige ngo's melden echter talrijke gevallen van mensen die na deze operaties niet konden worden opgevangen of die in detentie werden geplaatst.

In Calais worden sinds 2015 regelmatig ontruimingsacties uitgevoerd, zoals beschreven in eerdere updates van dit rapport. Toch woonden er in 2024 nog steeds honderden migranten in geïmproviseerde kampen in de omgeving van Calais. Eind 2024 meldden de media dat er ongeveer 1.000 migranten in Calais en omgeving waren.⁶⁵² Na een bezoek aan het informele kamp in Calais in september 2020, uitgevoerd op verzoek van 13 ngo's, constateerde de Ombudsman ondermaatse leefomstandigheden. ⁶⁵³ In een rapport dat Human Rights Watch in 2021 publiceerde, werd gesteld dat mensen die in kampen in Calais en omgeving wonen nog steeds onvoldoende toegang hebben tot basisbehoeften, zoals toegang tot water, voedselvoorziening, gezondheidszorg en sanitaire voorzieningen.

Bovendien heeft de Ombudsman, naar aanleiding van het zinken van een kleine boot tijdens de oversteek van het Kanaal op 24 november 2021, waarbij 27 personen omkwamen, zijn eerdere aanbevelingen uit 2015 en 2018 herhaald. Hij vroeg om een stopzetting van de systematische ontruiming in Calais, die in volledige schending van de grondrechten van migranten lijken plaats te vinden. Hij benadrukte ook dat bij elke ontruiming de procedures, de menselijke waardigheid en het zoeken naar duurzame huisvesting strikt moeten worden gerespecteerd.

16. Er moet ook aan worden herinnerd dat regelmatige terugsturingen en xenofobie echte plagen zijn in Frankrijk.

17. Volgens een artikel dat op 3 juli 2025 in de krant *Libération* verscheen, getiteld "Discriminatie: islamofobe incidenten zijn begin 2025 met 75 % gestegen, antisemitische incidenten blijven op een 'zeer hoog' niveau", staat ervanmeldijk:

„Het aantal racistische incidenten tegen moslims is sinds het begin van het jaar sterk toegenomen, zo blijkt uit cijfers van het ministerie van Binnenlandse Zaken die op donderdag 3 juli zijn gepubliceerd. Het aantal antichristelijke incidenten is licht gestegen, terwijl het aantal antisemitische aanvallen is afgenomen ten opzichte van 2024.

Racistische incidenten blijven in het begin van dit jaar zeer talrijk in Frankrijk. In de periode van januari tot mei 2025 heeft het ministerie van Binnenlandse Zaken een verdrievoudiging van islamofobe aanvallen op personen vastgesteld ten opzichte van 2024. In zijn rapport, dat op donderdag 3 juli is gepubliceerd, wijst het ministerie ook op een nog steeds "zeer hoog" aantal antisemitische incidenten.

In de eerste vijf maanden van het jaar werden 145 islamofobe incidenten geregistreerd, tegenover 83 in 2024 in dezelfde periode. In detail zijn de geweldsdelicten tegen personen met 209% gestegen tot 99 in totaal, tegenover 32 geregistreerde gevallen in 2024. Dat is "meer dan twee derde van de islamofobe incidenten", aldus het ministerie van Binnenlandse Zaken.

Een van deze aanvallen was de moord op een jonge Malinees, A.C., in een moskee in de Gard. Zijn moordenaar, O. H., had zichzelf gefilmd nadat hij het slachtoffer had neergestoken. Een video waarin hij Allah beledigde voordat hij de plaats delict verliet. Een eerste psychiatrisch onderzoek concludeerde dat de dader niet toerekeningsvatbaar was en stelde "acute en langdurige schizofrenie" bij de moordenaar vast.

Antisemitisme blijft „zeer hoog“

Het aantal antisemitische incidenten is in dezelfde periode daarentegen aanzienlijk gedaald, van 662 tussen januari en mei 2024 tot 504 in 2025, een daling van 24%. Het totaal blijft echter "zeer hoog", merkt het ministerie van Binnenlandse Zaken op, dat constateert dat deze incidenten met 134% zijn toegenomen ten opzichte van dezelfde periode in 2023.

De sterke toename van antisemitische incidenten sinds 7 oktober 2023 is een terugkerende zorg voor de joodse gemeenschap, die donderdagavond opnieuw aan de orde zal komen tijdens het diner van de CRIF (Conseil représentatif des institutions juives de France). 64% van de geregistreerde antisemitische incidenten betreft geweld tegen personen, met 323 geregistreerde gevallen.

Ten slotte werden in 2025 322 antichristelijke incidenten geregistreerd, tegenover 284 in dezelfde periode in 2024, wat neerkomt op een stijging van 13 %. "Aantasting van eigendommen vormt nog steeds de overgrote meerderheid van de antichristelijke daden" met 271 geregistreerde gevallen (ofwel 84 % van het totaal). Aantasting van personen (51 in 2025) is in deze vijf maanden van 2025 bijna verdubbeld."

18. Volgens een artikel dat op 20 juni 2025 door *La Vie Publique* werd gepubliceerd onder de titel: *Racisme in Frankrijk in 2024: de CNCDH maakt een gemengde balans op, stellen we bovendien vast dat: « (...) Diepgewortelde vooroordelen, toename van racistische daden*

In het rapport staat:

- Het voortbestaan van stereotypen. 60% van de respondenten denkt dat veel immigranten alleen naar Frankrijk komen om te profiteren van de sociale zekerheid, 46% dat immigratie de belangrijkste oorzaak is van onveiligheid en 36% dat joden een bijzondere relatie hebben met geld. De Roma blijven de meest geminachte minderheid;
- De toename van het aantal door de politie geregistreerde racistische misdrijven en overtredingen (+11%). Dit aantal bereikt een ongekend niveau (9.350). Het geweld tegen personen (525) stijgt met 23% en de bedreigingen (1.897) met 14%. Het platform *Pharos* registreert 36.048 meldingen van openbare aanzetting tot haat, discriminatie, beledigingen en xenofobe laster (+55%);
- Een zwakke strafrechtelijke reactie. In 2023 hebben de parketten slechts 8.282 zaken behandeld (+4% in één jaar) en 1.594 veroordelingen uitgesproken. Het percentage seponeringen is hoog;
- Een enorme onderrapportage. In 2022 schatten 1,2 miljoen personen van 14 jaar en ouder dat ze jaarlijks minstens één racistische aanval ondergaan. Toch dient 97% van hen geen klacht in. De onderrapportage is te verklaren door wantrouwen tegenover de instellingen, het beperkte aantal veroordelingen en de moeilijkheden om een klacht in te dienen;
- De schadelijke gevolgen van racisme voor de geestelijke en lichamelijke gezondheid van slachtoffers (isolatie, angst, depressie...).

Raciale vooroordelen ("mediterraan syndroom"...) beïnvloeden ook de medische zorg.

19. In dezelfde geest publiceerde de krant *L'humanité* op 11 juni 2025 het volgende: „Racisme doodt, wij eisen daden“:

oproep tot een gezamenlijke bijeenkomst tegen haatzaaiende uitslatingen, op 12 juni 2025 op de *Place de la République* in Parijs:

"De racistische moord op H.M. in Puget-sur-Argens is geen nieuwsfeitje en ook geen ongeluk. Het is een politieke daad, een haatmisdad die is gevoed door jarenlange banalisering van racistische, xenofobe en islamofobe uitslatingen.

Genoeg! Ibrahim Ali, op 21 februari 1995 in Marseille vermoord door afficheplakkers van het *Front National*; Brahim Bouarram, op 1 mei 1995 door extreemrechtse demonstranten in de Seine gegooid en vermoord;

D.B., vermoord op 31 augustus 2024 door een neonazistische activist; A.C., neergeschoten in een moskee op 25 april 2025 door een islamofobe racist; en vandaag H.M., vermoord in Puget-sur-Argens. De lijst is lang. Hoe lang blijven we nog zwijgen?

Een racistische misdaad die duidelijk werd opgeëist in video's die door de moordenaar werden gepubliceerd, waarin hij zijn wil uitte om "buitenlanders te doden" en zich tegelijkertijd beriep op de ideologie van extreemrechts. Het Nationaal Antiterrorismeparket (PNAT) heeft de zaak in behandeling genomen vanwege het politieke karakter van de daad.

Deze misdaad is, net als de voorgaande, het directe en tragische gevolg van de banalisering van haatzaaiende uitlatingen. Extreemrechtse partijen, gesteund door allerlei politieke figuren en weerzinwekkende media, wakkeren onophoudelijk een klimaat van stigmatisering aan.

Racistische, xenofobe, negrofobe en islamofobe uitspraken worden verspreid en genormaliseerd, totdat ze een soort achtergrondruis worden dagelijkse achtergrond. En wanneer haatzaaiende taal de norm wordt, maakt dat de weg vrij voor daadwerkelijke daden.

Wij, organisaties met een migratieachtergrond en uit de wijken, collectieven die strijden tegen institutioneel racisme, vakbonden, verenigingen en geëngageerde burgers, roepen op tot een grote mobilisatie om het volgende te eisen:

- een einde aan de straffeloosheid van racistische, xenofobe en islamofobe uitlatingen in de openbare ruimte;
- de effectieve toepassing van de wet tegen racisme en antisemitisme met betrekking tot racistische en islamofobe daden en uitlatingen die gericht zijn tegen burgers met een islamitische achtergrond;
- de invoering van een nationaal plan ter bestrijding van institutioneel racisme;
- het bevorderen, in scholen, de media en openbare instellingen, van de waarden van broederschap, gelijkheid, tolerantie en respect, die onmisbaar zijn voor een werkelijk pluralistische en solidaire samenleving;
- een daadwerkelijke mobilisatie van instellingen tegen structurele discriminatie;

We wachten niet op het volgende slachtoffer om onze stem te laten horen. Racisme doodt. We eisen daden.

Bijeenkomst op de Place de la République in Parijs, donderdag 12 juni 2025, om 18.00 uur. »7

20. Volgens een ander artikel dat op 20 maart 2025 op de website STATISTA is gepubliceerd, getiteld: Het aantal racistische incidenten in Frankrijk neemt toe:

"(...) De Internationale Dag voor de uitbanning van rassendiscriminatie wordt elk jaar op 21 maart gevierd. Deze dag werd in 1966 door de Verenigde Naties uitgeroepen en heeft tot doel de uitbanning van rassendiscriminatie te bevorderen.

In Frankrijk heeft het aantal geregistreerde racistische incidenten volgens gegevens van het ministerie van Binnenlandse Zaken sinds 2000 sterk geschommeld, maar is het de afgelopen jaren sterk toegenomen. Zo registreerde de Centrale Dienst voor Territoriale Inlichtingen 159 racistische incidenten in 2000, tegenover 1.221 in 2023.

Hoewel het aantal geregistreerde racistische incidenten in Frankrijk sinds het begin van de eeuw sterk is toegenomen, is het percentage mensen dat zichzelf als racistisch beschouwt juist gedaald. Zoals blijkt uit de resultaten van een Ipsos-bareometer, bedroeg het aandeel van de mensen die zichzelf in 2000 als een beetje/niet erg/eerder racistisch beschouwden 69 %. In datzelfde jaar gaf hetzelfde aantal ondervraagden aan "een beetje racistisch" en "helemaal niet racistisch" te zijn: 31 %. In 2023, het laatste jaar waarvoor gegevens beschikbaar zijn, bedroeg het percentage mensen dat zichzelf als 'helemaal niet racistisch' beschouwde 59 %, tegenover 40 % dat zichzelf als een beetje, niet erg of nogal racistisch beschouwde."

21. De verweerder geeft in zijn motivering aan dat hij de huidige opvangcapaciteit van Frankrijk en de levensomstandigheden van de immigranten niet met de nodige zorgvuldigheid heeft geanalyseerd en gecontroleerd, waardoor hij het beginsel van

behoorlijk bestuur heeft geschonden, voor zover dit zich uit in een verplichting tot zorgvuldigheid en nauwkeurigheid en een verplichting om bij het nemen van een besluit rekening te houden met alle elementen van het dossier.

22. Het is niet overbodig te benadrukken dat „uitwijzing, uitlevering of enige andere maatregel tot verwijdering van een vreemdeling door een verdragsluitende staat een probleem kan opleveren in het licht van artikel 3 van het Verdrag, en dus de aansprakelijkheid van de betrokken staat op grond van het Verdrag kan doen ontstaan, wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene, indien hij naar het land van bestemming wordt uitgezet, daar een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3. In dat geval houdt artikel 3 de verplichting in om de betrokken persoon niet naar dat land uit te zetten” (Soering, reeds aangehaald, §§ 90-91, Vilvaraja e.a., reeds aangehaald, § 103, Ahmed, reeds aangehaald,

§ 39, H.L.R. tegen Frankrijk, 29 april 1997, § 34, Verzameling 1997-III, Jabari tegen Turkije, nr. 40035/98, § 38, EHRM 2000-VIII, Salah Sheekh tegen Nederland, nr. 1948/04, § 135, 11 januari 2007).

23. Het enkele feit dat Frankrijk partij is bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, volstaat niet om de Belgische staat van zijn verantwoordelijkheden te ontslaan. Overigens heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een arrest in de zaak MSS tegen Griekenland en België, gedateerd 21 januari 2011, het Hof België veroordeeld wegens schending van artikel 3 EVRM omdat het de heer MSS naar Griekenland had teruggestuurd terwijl daar opvangomstandigheden heersten die in strijd waren met artikel 3 EVRM (§ 362

tot 368). De klacht op grond van artikel 3 EVRM is in deze zaak dus verdedigbaar, net zoals dat het geval was in het zogenaamde „MSS“-arrest. Een terugkeer naar Frankrijk brengt voor de verzoeker het risico met zich mee van onmenselijke en vernederende behandelingen, wat in strijd is met deze bepaling.

24. Dat uw Raad in zijn arrest nr. 302 479 van 29 februari 2024 het volgende verduidelijkt:

„De Raad herinnert eraan dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft aangegeven dat moet worden nagegaan of er een reëel risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, in geval van overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat, worden behandeld op een wijze die onverenigbaar is met hun grondrechten, en merkt op dat het Hof deze toetsing niet heeft beperkt tot de vaststelling van een onmiskenbare schending van grondrechten in geval van overdracht.

In navolging van de verzoekende partij merkt de Raad op dat de verwerende partij in dit verband een criterium van automatisme aan de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft toegevoegd, in strijd met deze rechtspraak.”

25. Dat de redenering van de Raad in het onderhavige geval van toepassing is.

26. Uit hetzelfde arrest blijkt eveneens dat:

« Voorts merkt de Raad op dat de beslissing weliswaar zeer uitvoerig is gemotiveerd, maar dat daarin niet de informatie uit het AIDA-rapport is overgenomen waarin wordt gesteld dat het voor alleenstaande vrouwen en mannen bijzonder moeilijk is om onderdak te vinden, aangezien sommige opvangcentra zich in de praktijk hebben ingericht op de opvang van gezinnen en koppels; dit is informatie die relevant lijkt in het kader van een individuele analyse van de feiten van de zaak. ».

27. Dat deze redenering mutatis mutandis van toepassing is in de onderhavige zaak. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, kan het feit dat Frankrijk onderworpen is aan de toepassing van Richtlijn 2013/33/EU tot vaststelling van normen voor de opvang van personen die om internationale bescherming verzoeken, dus niet volstaan om efficiënte opvangvoorwaarden voor de verzoekende partij te waarborgen.

28. De tekortkomingen die in het rapport van de AIDA worden genoemd, worden overigens niet betwist door de verweerder.

29. Er moet dan ook worden vastgesteld dat de kwetsbare positie van verzoekster niet voldoende was om haar een opvangplaats te behouden.

30. Hoewel het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in Frankrijk is afgewezen en zij een bevel tot vertrek uit het grondgebied heeft ontvangen, heeft verweerder namelijk zonder enige reden besloten deze elementen buiten beschouwing te laten.

31. In een ander arrest nr. 301 605 van 15 februari 2024, waarin uw Raad een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie overneemt, wordt het volgende verduidelijkt:

„Het Hof voegt hier echter aan toe dat „niet kan worden uitgesloten dat dit systeem in de praktijk in een bepaalde lidstaat op grote functioneringsproblemen stuit, zodat er een ernstig risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, in geval van overbrenging naar die lidstaat, worden behandeld op een wijze die onverenigbaar is met hun grondrechten ” (het aangehaalde arrest, punt 83), dat het „reeds heeft geoordeeld dat het krachtens artikel 4 van het Handvest aan de lidstaten, met inbegrip van de nationale rechterlijke instanties, toekomt om een asielzoeker niet over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat, in de zin van de Dublin II-verordening, de voorganger van de Dublin III-verordening, wanneer zij niet kunnen ontkennen dat de structurele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat ernstige en bewezen redenen vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van die bepaling ” (aangehaald arrest, punt 85), dat dus „de overdracht van een asielzoeker naar die lidstaat is uitgesloten in elke situatie waarin er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico loopt tijdens of als gevolg van zijn overdracht ” (aangehaald arrest, punt 87), en dat bijgevolg „wanneer de rechterlijke instantie waarbij beroep is ingesteld tegen een overdrachtsbesluit, beschikt over door de betrokkene overgelegde gegevens ter staving van het bestaan van een dergelijk risico, is deze rechterlijke instantie verplicht om, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren geactualiseerde gegevens en in het licht van de door het Unierecht gewaarborgde norm inzake de bescherming van de

grondrechten, te beoordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij systemisch of algemeen zijn, hetzij bepaalde groepen personen treffen” (aangehaald arrest, punt 90).

Er zij op gewezen dat het Hof van Justitie spreekt van „door de verzoeker overgelegde stukken“. Dit sluit aan bij het eenvoudige vermoeden dat „de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke lidstaat vermoeden wil weerleggen om bewijsmateriaal in die zin aan te voeren, en niet aan de partij die het vermoeden toepast om aan te tonen dat het niet is weerlegd.”

32. Dat de redenering van de Raad en het Hof van Justitie op geen enkel moment uit de bestreden beslissing naar voren komt.

33. Dat de verzoekster derhalve niet naar Frankrijk mag worden teruggestuurd. Dat, gezien het voorgaande, de vrees van de verzoekster gegrond is en België verantwoordelijk moet worden verklaard voor het verzoek wegens het risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Tweede middel:

A. SCHENDING VAN ARTIKEL 3, LID 2, ALINEA'S 2 EN 3 VAN DE DUBLIN III-VERORDENING,

VAN DE SCHENDING OF HET RISICO OP SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET EVRM, VAN DE SCHENDING VAN ARTIKEL 4 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE IN RECHTSZAAK

34. Artikel 3, lid 2, tweede en derde alinea, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

„Wanneer het onmogelijk is een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijk is aangewezen, omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat er in die lidstaat sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, die een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, gaat de lidstaat die de bevoegde lidstaat vaststelt, verder met het onderzoek van de in hoofdstuk III genoemde criteria om vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijk kan worden aangewezen.

Wanneer het onmogelijk is de asielzoeker op grond van dit lid over te dragen aan een lidstaat die op basis van de in hoofdstuk III genoemde criteria is aangewezen of aan de eerste lidstaat waar het verzoek is ingediend, wordt de lidstaat die de bevoegde lidstaat vaststelt, de bevoegde lidstaat.

35. In een prejudiciële verwijzing betreffende de toepassing en uitlegging van artikel 3, lid 2, en artikel 17, lid 1, van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en mechanismen om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze in een van de lidstaten is ingediend, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het volgende arrest gewezen:

- zelfs als er geen ernstige redenen zijn om aan te nemen dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, kan de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin III-verordening alleen plaatsvinden onder voorwaarden die uitsluiten dat deze overdracht een reëel en bewezen risico met zich meebrengt dat de betrokkene wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dit artikel.

36. De bovengenoemde jurisprudentie benadrukt de verplichting voor de lidstaat die een verzoek om internationale bescherming heeft ontvangen, om een zorgvuldige beoordeling uit te voeren van de gevolgen voor de betrokken asielzoeker van zijn overbrenging naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn verzoek.

37. In het arrest Tarakhel tegen Zwitserland heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens uitdrukkelijk benadrukt dat het aan de staten is om, alvorens een Dublin-overdracht uit te voeren, een individuele toetsing te verrichten van de concrete risico's voor verzoekers om internationale bescherming om in het land van bestemming te worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen (EHRM, 4 november 2014, Tarakhel tegen Zwitserland nr. 29217/12).

38. Het arrest C.K. vult deze jurisprudentie aan en stelt nieuwe grenzen aan de toepassing van het Dublin-mechanisme met het oog op de bescherming van de grondrechten. De vraag die het Sloveense Hooggerechtshof in wezen stelde, was of het bestaan van risico's op onmenselijke en vernederende behandeling als gevolg van de een belemmering vormde voor zijn overdracht op grond van de Dublin III-verordening.

39. Het Hof oordeelde dat de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming „alleen mag plaatsvinden onder voorwaarden die uitsluiten dat deze overdracht een reëel risico met zich meebrengt dat de betrokkene wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest“, en dit „ongeacht de kwaliteit van de opvang en de beschikbare zorg in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek“. Op basis van het arrest Aranyosi benadrukte het Hof het fundamentele belang en het absolute karakter in het Unierecht van het verbod dat is vastgelegd in artikel 4 van het Handvest (HvJ, 5 april 2016, Aranyosi, gevoegde zaken C-404/15 en C-659/15 PPU).

40. Deze verboden vloeien ook voort uit artikel 3 van het EVRM, waarin staat: „Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende straffen of behandelingen“, evenals uit artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

IN FEITE

Het risico op discriminatie en terugsturing

41. Overwegende dat verzoekster, gezien haar afkomst, haar psychologische toestand en haar integratieproblemen in Frankrijk, vreest dat zij, in geval van overbrenging naar Frankrijk, het slachtoffer zal worden van discriminatie, van een niet-serieuze behandeling van haar verzoek om internationale bescherming en van een terugkeermaatregel naar haar land van herkomst, temeer daar haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk reeds is afgewezen.

42. Ook zal het besluit tot terugleiding tot gevolg hebben dat de verzoeker niet langer door België wordt behandeld, terwijl hij juist nieuwe elementen naar voren brengt.

43. Ter herinnering: het beginsel van non-refoulement, dat "de hoeksteen van de internationale bescherming van vluchtelingen" vormt, elke verdragsluitende staat verplicht ervoor te zorgen dat een verzoeker om internationale bescherming niet wordt teruggestuurd of uitgezet "naar de grenzen van gebieden waar zijn leven of vrijheid zou worden bedreigd vanwege zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging." (Art. 33 van het Verdrag van Genève).

44. Zonder zelfs maar naar de verzoeker te hebben geluisterd, concludeerde de verweerder dat zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk op objectieve wijze zou worden behandeld.

45. Dat echter, enerzijds, „iemand die uit ervaring heeft geleerd de autoriteiten van zijn eigen land te vrezen, wantrouwen kan blijven koesteren jegens elke andere autoriteit. Zij kan dus bang zijn om vrijuit te spreken en alle aspecten van haar situatie volledig en uitputtend uiteen te zetten” (Gids inzake de procedures en criteria die moeten worden toegepast bij het vaststellen van de vluchtelingenstatus, Genève, 1992, nr. 198).
46. Anderzijds „moeten de verklaringen van de verzoeker ook wat het objectieve element betreft worden beoordeeld. De autoriteiten die de vluchtelingenstatus moeten vaststellen, zijn niet verplicht een oordeel te vellen over de omstandigheden in het land van herkomst van de verzoeker. De verklaringen van de verzoeker mogen echter niet in het luchtledige worden genomen en moeten worden beschouwd in de algemene context van een concrete situatie. Hoewel kennis van de omstandigheden in het land van herkomst van de verzoeker geen doel op zich is, is deze wel belangrijk omdat zij het mogelijk maakt de geloofwaardigheid van de verklaringen van de betrokkene te beoordelen. In het algemeen moet de geuite vrees als gegrond worden beschouwd indien de verzoeker in redelijke mate kan aantonen dat het leven voor hem in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden om de in de definitie genoemde redenen, of dat het om dezelfde redenen ondraaglijk zou zijn indien hij daarheen zou terugkeren.” (UNHCR, “Handleiding inzake de procedures en criteria voor de vaststelling van de vluchtelingenstatus”, Genève, 1992, nr. 42).
47. Het gaat er in de eerste plaats om af te zien van de overbrenging van kwetsbare personen naar Frankrijk, met name omdat zij daar, zoals eerder aangegeven, nauwelijks geschikte huisvesting of adequate ondersteuning zouden vinden.
48. Maar ook voor niet-kwetsbare personen zouden individuele beoordelingen moeten plaatsvinden en zou in elk geval moeten worden onderzocht of er redenen zijn die zich tegen hun overbrenging verzetten.
49. In alle gevallen zou de toepassing van de humanitaire clausule (par. 17, lid 2, Verordening Dublin III) ambtshalve moeten worden onderzocht en zou de weigering daarvan eveneens individueel moeten worden gemotiveerd.
50. Een dergelijke redenering zou ook door uw Raad moeten worden gevolgd.
51. De verwerende partij heeft een onjuiste interpretatie gegeven door zich te baseren op bepaalde rapporten die geen volledig beeld geven van de levensomstandigheden van migranten in Frankrijk, ook al bevestigt zij enkele punten uit het AIDA-rapport over Frankrijk; deze beoordeling getuigt van een onvoldoende grondig onderzoek naar het risico op schending van artikel 3 van het EVRM.
52. Verzoekster verwijt verweerster dat haar onderzoek onvoldoende grondig was in de zin van de jurisprudentie van het EHRM, en onvolledig gezien de sterk veranderende situatie in Frankrijk met betrekking tot migranten.
53. In het eerder genoemde arrest MSS9 herinnert het EHRM aan het beginsel dat een DUBLIN-overdracht een probleem kan opleveren in het licht van artikel 3 EVRM en dat de overdracht bij ernstige twijfel moet worden opgeschort. Om de ernst van het risico op slechte behandeling te beoordelen, moeten de te verwachten gevolgen van de overdracht worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en de omstandigheden die eigen zijn aan de individuele situatie van de verzoeker.
54. Wat het onderzoek naar de specifieke omstandigheden van de verzoeker betreft, heeft het aangevoerde risico een individueel karakter zodra het voldoende concreet en waarschijnlijk blijkt te zijn.
55. Indien de verzoekende partij echter aantoonbaar is dat zij behoort tot een „groep die stelselmatig wordt blootgesteld aan mishandeling“, hoeft zij geen bewijs te leveren van andere specifieke kenmerken.”

B. DE BEVOEGDHEID VAN BELGIË OP GROND VAN DE TOEPASSING VAN DE DISCRETIONAIRE CLAUSULE

56. Mocht de Raad onmogelijk de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de heer N. door Frankrijk uitsluiten, dan moet worden opgemerkt dat de administratieve autoriteit, gelet op de eerder aangevoerde redenen, verplicht is om haar weigering om andere criteria toe te passen die de bevoegdheid van België voor de behandeling van het genoemde verzoek om internationale bescherming kunnen rechtvaardigen, te verifiëren en juridisch te motiveren.
57. Het dispositief van artikel 17, leden 1 en 2, bepaalt dat „in afwijking van artikel 3, lid 1, elke lidstaat kan besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen dat bij hem wordt ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze, zelfs indien deze behandeling niet onder zijn bevoegdheid valt op grond van de in deze verordening vastgestelde criteria. De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid te behandelen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de verplichtingen op zich die aan deze verantwoordelijkheid verbonden zijn.”
58. De bovengenoemde bepaling, waarin het begrip „discretionaire clausule“ is vastgelegd, verleent de bestuursinstantie, in dit geval de verweerder, een beoordelingsbevoegdheid, waarvan de uitoefening, ter herinnering, onderworpen blijft aan diverse wettelijke voorschriften en rechtsbeginselen, waaronder de motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk

bestuur, enz.

59. Gezien het feit dat verzoekster ontmoetingen heeft gehad in België en gezien de schending en/of het risico op schending

van de bovengenoemde internationale normen, moet de Belgische bestuursinstantie met discretionaire bevoegdheid

wettelijk elke beslissing motiveren waarmee zij opzettelijk haar bevoegdheid terzijde schuift in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming in het licht van de situatie van de verzoeker en de door hem aangevoerde gronden.

60. Ter herinnering: „De vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat op grond van de in dit hoofdstuk genoemde criteria geschiedt op basis van de

situatie die bestond op het moment waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor het eerst bij een lidstaat heeft

ingediend” (artikel 7, lid 2, van de Dublinverordening).

61. Deze bepaling legt elke lidstaat de verplichting op om bij het bepalen van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de

aanvraag om internationale bescherming, uit te gaan van de situatie van de verzoeker op het moment dat de aanvraag om

internationale bescherming werd ingediend.

62. In deze zaak verbleef verzoekster op het moment dat de betwiste beslissingen werden genomen al enkele weken in

België, heeft zij daar mensen ontmoet en diverse contacten gelegd.

63. Dat dit onderdeel van het middel ontvankelijk en gegrond is.”

3.3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag vermeldt.

Artikel 51/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming overgegaan moet worden tot een onderzoek “*met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt*” met het oog op “*het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek*”. De gemachtigde stelde op basis van de bevindingen in het dossier en uit de Eurodac-databank vast dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is en trof bijgevolg de bestreden beslissing op goede gronden in toepassing van artikel 51/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist op zich niet dat Frankrijk als lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, maar is in wezen van oordeel dat een overdracht naar Frankrijk strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM omwille van systematische tekortkomingen in Franse asielsysteem en omwille van zijn persoonlijke situatie.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met verzoekers verklaringen en op basis van de beschikbare landeninformatie, waaronder het landenrapport voor Frankrijk, laatste *update* op 11 juni 2025, zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de “*European Council on Refugees and Exiles*” (ECRE) gecoördineerde project “*Asylum Information Database*” (hierna: het AIDA-rapport) dat ook verzoeker aanhaalt, een omstandige analyse doorgevoerd inzake onder meer de (materiële) opvang in Frankrijk en de toegang tot de gezondheidszorg.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op wat er in de uitgebreide bijlage 26^{quater} kan worden gelezen, heeft verweerder zodoende een rigoureuze onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk m.i.v. Dublin-terugkeerders enerzijds en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker anderzijds.

Waar verzoeker in het verzoekschrift kritiek uit op de opvangomstandigheden en onvoldoende opvang vreest daar de opvangcentra in Frankrijk overbevolkt zijn en migranten er op straat leven en hun aantal steeds toeneemt, gaat hij er met zijn selectieve lezing van het AIDA-rapport, waarop ook verweerder zich baseert, aan voorbij dat wel degelijk rekening wordt gehouden met het gegeven dat veel verzoekers buiten de mazen van het netwerk vallen en er ook kritische bemerkingen worden geplaatst bij de capaciteit en de toegang tot de Franse opvangstructuren, doch er wordt geoordeeld dat dit geen aanleiding biedt te besluiten dat personen – die onder de Dublin III-bepalingen aan Frankrijk worden overgedragen – systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

De Raad wijst op volgende omstandige motieven in de bestreden beslissing:

"In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, en Sébastien Charre e.a. , "Asylum Information Database - Country Report France", laatste update op 11.06.2025, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken voor internationale bescherming. (AIDA-rapport p.75, "Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications.")

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 75). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Parijs – Charles de Gaulle, betrokkene wordt gevraagd zich bij de Préfectures de Police de Paris, in de buitenwijken rond Parijs, aan te bieden. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er geen opvang kreeg. Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra. (AIDA-rapport p. 113) Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ondanks de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook in 2024 asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport, p. 122). Een hervorming van de wet in 2024 legde een link tussen opvang en de lopende procedure, zij stelde dat een persoon die de opvang vrijwillig en zonder legitieme reden verlaat zijn recht op opvang verliest én zijn verzoek om internationale bescherming zal zien afgesloten worden. Deze nieuwe bepaling ging in voege op 28.01.2024 maar volgens NGO's die de procedure in Frankrijk monitoren wordt de bepaling tot op heden niet toegepast in de praktijk. (AIDA-rapport p. 20) We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers. Dit betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Voorts wijst de Raad specifiek wat betreft verzoekers gezondheidstoestand en de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk, op volgende pertinente motivering uit de bestreden beslissing:

"Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, sinds 2020 moet een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. De eerste 3 maanden van hun verblijf hebben ze enkel recht op dringende medische zorgen. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. (AIDA-rapport p. 134-135). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Betrokkene verklaarde dat hij een probleem heeft aan de rechterknie waar hij een steunverband draagt, hij kon een arts consulteren maar dit vertelde hem dat er voorlopig niets kan gedaan worden om dit te verbeteren.

Betrokkene heeft voorts last van zijn maag en kreeg hiervoor medicatie voorgeschreven.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen."

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verzoeker benadrukt zijn "psychologische toestand" en meent dat het onontbeerlijk is om voorzichtigheid voorop te stellen om zijn "psychologisch en psychisch evenwicht in een vijandige omgeving te behouden" doch kan met deze louter algemene stelling en blote beweringen zonder enig stavingsstuk inzake zijn eigen individuele situatie en gezondheidstoestand geenszins afbreuk doen aan bovenstaande analyse en concrete motieven.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit een medisch attest van 17 april 2024 opgesteld en ondertekend door de centrumarts, blijkt dat verzoeker werd onderworpen aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese. De arts verklaart op basis van die onderzoeken dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM.

Zodoende blijkt in casu niet dat er redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest.

Daarnaast kan nog samen met verweerder opgemerkt worden dat de Dublin III-Verordening voorzorgsmaatregelen voorziet en dat dus in het geval van een medische problematiek of speciale noden die informatie wordt neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze, omschreven in artikel 32 van de Dublin III-Verordening. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie, wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

Verder, waar verzoeker wijst op xenofobie wordt opgemerkt dat discriminatie, racisme of xenofobie - die overigens in gans West-Europa merkbaar zijn en van algemene aard zijn - onaanvaardbaar is, maar dat verzoeker geen gewag heeft gemaakt van persoonlijke ervaringen in dit verband. Verzoeker slaagt er met zijn verwijzingen naar algemene informatie niet in aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt om er het slachtoffer van te worden bij een overdracht naar Frankrijk, en al evenmin dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten indien particulieren of de politie er zich aan zouden bezondigen.

In tegenstelling tot wat verzoeker opwerpt heeft verweerder voorts geenszins nagelaten rekening te houden met het gegeven dat verzoekers beschermingsverzoek in Frankrijk werd afgewezen en hij daar een bevel om grondgebied te verlaten heeft ontvangen.

Zo wordt in de bestreden beslissing overwogen:

"Betrokkene stelde dat zijn verzoek in Frankrijk werd afgewezen. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, en Sébastien Charre e.a. , "Asylum Information Database - Country Report France", laatste update op 11.06.2025, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken voor internationale bescherming. (AIDA-rapport p.75, "Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications.")"

De Raad concludeert dan ook dat in casu niet kan geoordeeld worden dat de overdracht aan Frankrijk een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Frankrijk.

Verzoeker toont met zijn betoog en zijn andersluidende overtuiging *prima facie* niet aan dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid in het licht van de door hem gekende gegevens, noch dat dit besluit is genomen op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout.

De beschouwingen van verzoeker leiden geenszins tot de conclusie dat het bestreden overdrachtsbesluit is genomen op grond van onjuiste gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich, gelet op artikel 3, lid 2 of artikel 17.1. van de Dublin III-Verordening, alsnog verantwoordelijk diende te verklaren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-Verordening en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* dan ook niet.

De middelen zijn *prima facie* niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het Procedurereglement. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

H. CALIKOGLU